

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717204605
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2717204605.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v právnej veci žalobkyne: B. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, XXX XX H., zastúpená: Mgr. Milan Sadloň, advokát, V. Paulíniho-Tótha 30, 905 01 Senica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., sídlo Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o určenie spotrebiteľskej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a o zaplatenie 718,77 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 2Csp/144/2017-233 zo dňa 22. júna 2021, voči výrokom I., II., III., IV., VI. a VII., takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku III. a IV. a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok VII.) **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku I. a II. **m e n í t a k**, že žaloba sa v tejto časti **z a m i e t a**.

III. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok VI.) **m e n í t a k**, že žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 60 %.

IV. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania ohľadom výroku IV. v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol tak, že určil, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom je neplatná, výrokom II. určil, že ustanovenia Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom v časti 5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150,00 EUR“ a v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru v (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150“ sú neplatné, výrokom III. určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov. Výrokom IV. zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobkyni sumu 639,77 eur. Výrokom V. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom VI. a VII. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobkyňa **m á n á r o k** na náhradu trov konania v časti výrokov I., II. a III. tohto rozsudku v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Skalica

sp. zn. 2Csp/144/2017 - 149 zo dňa 23.08.2018 v nadväznosti na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/271/2018 - 182 zo dňa 14.10.2019 v rozsahu 20%. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v časti výroku IV. a V. v rozsahu 78%.

2. Súd po citovaní § 3 ods. 3, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1 písm. d) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 ods. 2, § 3 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 44 ods. 2, § 46 ods. 2, § 551 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 3, 4 písm. a), h), k), 5, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1 a 2, § 454, § 455 ods. 1, 2, § 458 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, 9, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), rozsudok vecne odôvodnil tým, že v konaní mal súd preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere. Súd má za to, že uvedená zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086522 zo dňa 22.10.2014 má charakter spotrebiteľskej zmluvy a to konkrétne spotrebiteľského úveru, a preto pri právnom posúdení veci zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov platného v čase uzatvorenia zmluvy. Vzhľadom k obsahu uzavretej zmluvy medzi účastníkmi súd posúdil podmienky zmluvy v zmysle citovaných ustanovení zák. č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov.

3. Súd podrobil zmluvu o spotrebiteľskom úvere prieskumu. Z vykonaného dokazovania súd vyvodil právny záver, že žalobe je možné vyhovieť len čiastočne. Medzi žalobkyňou a žalovaným vznikol záväzkový vzťah titulom uzavretej spotrebiteľskej úverovej zmluvy zo dňa 20.10.2014, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru. Súd sa zameril na splnenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Zo zmluvy súd zistil, že žalobkyňi mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500,00,- eur s fixnou úrokovou sadzbou 18,08%, poplatok za úver 150,00 eur, žalovaná sa zaviazala predmetný úver veriteľovi vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami v 42 mesačných splátkach vo výške splátky 81,99 eur (celková výška platby 81,99 eur pozostávajúca z výšky mesačnej splátky úveru 47,43 eur splátky podľa Dohody o poskytovaní služby 34,56 eur). Výška RPMN 25,66%, priemerná RPMN 44,06%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 2.145,06 eur. V danom prípade bola uzavretá štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, kde text zmluvy bol vopred pripravený veriteľom a žalovaná nemala možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do obsahu zmluvy a príslušných všeobecných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

4. V prvom rade súd skúmal otázku platnosti zmluvy a jej obsahu z hľadiska uvedenia všetkých obligatórnych náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 11 ods. 1 zakotvuje, že v prípade neuvedenia tam vymedzených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Medzi povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí podľa § 9 ods. 2 písm. g/ citovaného zákona uvedenie celkovej výšky a konkrétna mena spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie. Rozsudkom C-377/14 Súdny dvor vo veci účastníkov Ernst Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti FINWAY a.s. súdny dvor vo svojej odpovedi na štvrtú otázku v bodoch 81 - 91 uviedol nasledovne: „Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, akým spôsobom sa má vykladať pojem „celková výška úveru“ obsiahnutý v čl. 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 a pojem „výška čerpania“ obsiahnutý v bode I prílohy I tejto smernice. 83. Treba pripomenúť, že celková výška úveru v zmysle smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l) vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. 84. Podľa článku 3 písm. g) tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Podľa čl. 3 písm. i) uvedenej smernice RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s čl. 19 ods. 2 smernice (poznámka súdu - § 2 písm. i) zákona č 129/2010 Z. z.). 85. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 (pozn. súdu: § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.) ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. 86. Do celkovej výšky úveru v zmysle čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. 87. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí

od celkovej výšky úveru. 88. Článok 19 ods. 1 smernice 2008/48 spresňuje, že RPMN, ktorá sa na ročnom základe rovná aktuálnej hodnote všetkých záväzkov, na ktorých sa dohodli veriteľ a spotrebiteľ, sa vypočíta na základe matematického vzorca uvedeného v prílohe I časti I tejto smernice (Príloha 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) Táto smernica pritom stanovuje, že základná rovnica, ktorá stanovuje RPMN, kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Výška čerpania úveru v zmysle časti I prílohy I smernice 2008/48 tak zodpovedá celkovej výške úveru v zmysle čl. 3 písm. l) tejto smernice. 90. informácia spotrebiteľa o celkových nákladoch úveru vo forme miery vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca má preto podstatný význam. Na jednej strane táto informácia prispieva k transparentnosti trhu v rozsahu, v akom spotrebiteľovi umožňuje porovnať ponuky úveru. Na druhej strane mu umožňuje posúdiť rozsah jeho záväzku. 91. Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“ Z predmetného rozhodnutia súdneho dvora je zrejmé, že údaj o úvere vo výške 1.500,00 eur nezodpovedá resp. nespĺňa požiadavku v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd má za to, že v časti označenia celkovej výšky úveru bolo potrebné uviesť sumu 1.350,00 eur (1.500,00 eur - 150,00 eur poplatok za poskytnutie úveru, ktorý nebol žalobkyni vrátený). Suma 1.350,00 eur bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, ktorá nesmie byť fiktívne navýšená a uvedená ako údaj o celkovej výške úveru. Súd poukazujúc na vyššie rozhodnutie Súdného dvora má za to, že veriteľ - žalobca nespĺnil podstatnú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy, čo vedie k záveru, že úver poskytnutý žalobkyni sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy.

5. V druhom rade sa súd zameril na ďalšiu podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a to nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Vzhľadom na predchádzajúci bod, je súd toho názoru, že žalobca neoprávnene zahrnul sumu poplatku za poskytnutie úveru do celkovej výšky úveru, čo nutne vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Súd kontrolným výpočtom prostredníctvom Interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN vedenej na stránke www.fininfo.sk - portál finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR zistil, že pri zadaní vstupných údajov: dátum pôžičky 22.10.2014, výška úveru 1.500,00 eur, pravidelná splátka 81,99 eur spolu so splátkou na Dohodu o poskytnutí služby, doba splácania 42 mesiacov, dodatočný náklad 150,00 eur bola PRMN vo výške 85,82% a splatená suma (v zmluve ako celková čiastka) vo výške 3.593,58 eur. Pri výpočte RPMN so vstupným údajom o výške splátky bez splátky na Dohodu o poskytnutí služby - t.j. len vo výške 47,43 eur, je výška RPMN 25,71% a splatená suma (v zmluve ako celková čiastka) vo výške 2.142,06 eur. Avšak pri zadaní rovnakých vstupných údajov okrem výšky úveru, ktorú súd nahradil výškou skutočne poskytnutého úveru 1.350,00 eur bolo zistené, že RPMN je vo výške 35,67% pri zadaní splátky vo výške 47,43 eur. Pri splátke vo výške 81,99 eur by bola výška RPMN 105,20%. Súd je toho názoru, že žalovaný sa v neprospech a na škodu spotrebiteľa odchýlil od zákona o spotrebiteľských úveroch v otázke správnosti RPMN, čím uviedol spotrebiteľa do omylu. V zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa pritom postačuje len možnosť, aby bol spotrebiteľ uvedený do omylu. Vstupným údajom vo výpočte je výška skutočne poskytnutého úveru, t.j. 1.350,00 eur. Je teda jednoznačné, že žalovaný uviedol nesprávnu výšku RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje hodnotu 105,20% a nie 25,66% (rozsudok NS SR 5Sžo/32/2014 zo dňa 25.05.2015). Vyššie uvedené vedie v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

6. Vzhľadom k tomu, že zmluvu súd považuje za bezúročnú a bez poplatkov, žalobkyňa tak mala vrátiť žalovanému sumu celkom 1.350,00 eur. Z bodu 10 tohto odôvodnenia, súd má preukázané, že žalobkyňa zaplatila na predmetný úver sumu 1.989,77 eur. Žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenie, že by na predmetnú zmluvu uhradila 2.068,77 eur. Predmetom tejto žaloby je aj vydanie bezdôvodného obohatenia vyplývajúce z ustanovenia § 546 OZ. Súd preto ako prvé skúmal či sa jedná o bezdôvodné obohatenie a či sú splnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Bezodôvodným obohatením je v zmysle ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Na základe vyššie uvedeného súd skúmal, aká je reálna výška bezdôvodného obohatenia, ktoré je žalovaný povinný žalobkyni uhradiť. Súd z tohto dôvodu

skúmal prehľady platieb, ktoré na úver uhradila žalobkyňa. Oprávnené platby zo strany žalobkyne pre žalovaného (vzhľadom k tomu, že úver je bez úrokov a poplatkov) sú len vo výške reálne poskytnutej výšky úveru bez úrokov a poplatkov. Suma 639,77 eur (1989,77 - 1350,00) tvorí bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko uvedená suma mu bola uhradená zo strany žalovanej bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného súd priznal žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu 639,77 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne čerpanou sumou a sumou uhradenou zo strany žalovanej. Vo zvyšku žalovanej sumy bezdôvodného obohatenia, to je vo výške 79,00 eur, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Podľa § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. sa spotrebiteľ môže domáhať určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov (zmluva o úvere je neplatná). V takom prípade nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, tento sa predpokladá. Preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že na uvedenom určení nie je naliehavý právny záujem. Súd preto nemusí skúmať naliehavý právny záujem, ale musí skúmať a posudzovať, či úver, ktorý bol žalobkyni poskytnutý je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na prijatý záver o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, je potrebné sa v tomto štádiu konania zaoberať otázkou, či je naliehavý právny záujem v ostatných určovacích výrokoch. V časti určenia, že ustanovenie Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom v časti 5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150,00 EUR“ a v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru v (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150“ je neplatné, možno prijať záver, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je daný naliehavý právny záujem na určení vyššie uvedených ustanovení vo výroku II. tohto rozsudku. Čo sa týka alternatívneho petitu k výroku o určení, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov, má súd za to, že o uvedenom už súd nerozhoduje, vzhľadom k tomu, že primárnemu výroku k alternatíve vyhovel v plnom rozsahu.

8. Žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala určenia, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500086522 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 22.10.2014 je neplatná. Súd vychádzal z toho, že žalobkyňa má na takomto určení daný naliehavý právny záujem s poukazom na § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vo všeobecnosti platí, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany proti porušiteľovi na súde. Naliehavý právny záujem žalobkyne na danom určení je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním na určovacej žalobe a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia (rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 MCdo 1/2009, 3 Cdo 224/2008). Naliehavý právny záujem žalobkyne na danom určení je daný, keď práve žalobkyňa a jej majetková sféra bola zaťažená z neprimeranej výšky zrážok zo mzdy, keď zrážky zo mzdy boli vykonávané vo výške 81,99 eur mesačne, teda v mesačnej splátke úveru bol zahrnutý aj poplatok podľa Dohody o poskytovaní služieb.

9. Podmienkou platnosti právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 OZ je to, aby sa právny úkon urobil slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. V opačnom prípade je právny úkon neplatný. Právny úkon je v § 34 OZ definovaný ako prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Základným predpokladom vzniku právneho úkonu je existencia vôle. Bez vôle preto niet ani právneho úkonu. Žalobkyňa ako spotrebiteľka v danom konaní tvrdila, že uvedenú Dohodu musela podpísať, nakoľko by úver nedostala.

10. Súd má za to, že Dohodou žalovaný vopred vnútil žalobkyni aj iný úkon, než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu, a to získanie úveru. Súd má za to, že ide o nekalú obchodnú praktiku. V tomto prípade sa dá usudzovať na nedostatok vôle konajúcej osoby spotrebiteľa vstúpiť do iného zmluvného vzťahu so žalovaným ako bolo primárne uzatvoriť zmluvu o úvere. V čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere žalobkyňa inú vôľu, než tú ako poskytnutie revolvingového úveru, nemala. Nedostatok vôle žalobkyne uzatvoriť dohodu o poskytnutí služby spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 OZ. Okrem toho konanie žalovaného pri uzatváraní Dohody o poskytnutí služby má navyše znaky nekalosti, čo nie je v súlade so zásadou dobrých mravov uplatňovanou v spoločnosti. Rozpor s dobrými mravmi vidí súd tiež v tom, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol, a možno ani v budúcnosti neposkytne, keď aj

v zmysle ust. čl. 1 bodu 1 tejto dohody zákazník má právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, čím však nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu. Spotrebiteľ tiež platí aj z tejto sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol a tiež zo zmluvných dojednaní nevyplýva povinnosť veriteľa zinkasovaný poplatok vrátiť spotrebiteľovi po splnení záväzku zaplatiť všetky splátky úveru včas a riadne. čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne aj v časti o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb je dôvodný, a preto mu v celom rozsahu vyhovel.

11. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa sa domáhala vo svojich piatich výrokoch určenia právnej skutočnosti a v jednom výroku sa domáhala zaplata sumy z bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa bola v časti výrokov I., II. a III. plne úspešná avšak v časti dvoch výrokov v zmysle rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/271/2018 - 182 zo dňa 14.10.2019 v nadväznosti na rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 2Csp/144/2017 - 149 zo dňa 23.08.2018 bola neúspešná v časti dvoch výrokov. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 60 % (každý výrok po 20 % - 100:5), neúspešná v dvoch výrokoch v rozsahu 40 %. Čistý úspech žalobkyne v rámci prvostupňového a odvolacieho konania tak predstavuje 20 %. Čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobkyňa žiadala priznať sumu 718,77 eur, súd priznal sumu 639,77 eur. Úspech žalobkyne predstavuje 89,00 %, neúspech tak 11 % (100 - 89). Čistý úspech žalobkyne tak predstavuje 78 %.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný voči výroku I., II., III., IV, VI. a VII. z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že žalovaný tvrdí, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by umožnil záver o „vnútení“ uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy.

13. Vôľa, ako psychický vzťah konajúceho človeka k zamýšľanému (chcenému) následku je nevyhnutným pojmovým predpokladom vzniku právneho úkonu. V súvislosti so zisťovaním existencie vôle v určitom konkrétnom prípade, t.j. so zisťovaním, či pri určitom prejave vôle ten, kto vôľu prejavil, ju aj skutočne mal, teda, či skutočne chcel to, čo prejavil, že chce, treba uviesť, že spravidla prejav skutočne vôle zodpovedá. Na existenciu vôle sa pri jej prejave usudzuje predovšetkým z objektívnych skutočností, teda z okolností, za ktorých bol prejav vôle urobený. Neprihliada sa však na vnútornú pohnútku (motív) prejavenej vôle.

14. Takáto pohnútko je irelevantná, ibaže by bola právnym úkonom prejavená, a tým sa stala jeho súčasťou. Ak prejav posúdený podľa týchto zásad nevzbudí pochybnosti o tom, že je primeraným prejavom skutočnej vôle, predpokladá sa, že ním je. Na vnútornú výhradu sa preto pri posudzovaní platnosti právneho úkonu neprihliada. Takýto právny úkon je platný, akoby vnútorná výhrada neexistovala. (porovnatelne napríklad Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 27.05. 2010, č.k. 1 Cdo 113/2008).

15. Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 07.02. 2018, sp. zn. PL. ÚS 11/2016 : Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty.

16. Z napádaného rozsudku nevyplýva, na základe akých dokázaných skutočností súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca nemienil uzavrieť dohodu o poskytovaní služieb. Rovnako v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že k uzavretiu dohody o poskytovaní služieb bol žalobca nútený fyzickým alebo psychickým donútením.

17. Z napádaného rozsudku nevyplýva ďalej, aké ustanovenie právneho poriadku v prípade spotrebiteľského právneho vzťahu upravuje, že dodatočné tvrdenie účastníka úkonu, bez toho aby bolo preukázané a objektivizované, znamená automaticky prezumpciu pravdivosti. Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani len takou elementárnou okolnosťou, ako je časový aspekt tvrdení žalobcu a to, že svoje konanie spochybňuje s odstupom viacerých rokov po uzavretí dohody o poskytovaní služieb. V konaní sa logicky a racionálne nevysvetlilo a nepreukázalo, aký dôvod mal teda žalobca k tomu, že tvrdenia popierajúce vlastné konanie začal tvrdiť po uplynutí viac ako troch rokov a v súdnom konaní. Ak je možné obyčajným vyhlásením popierajúcim skoršie konanie negovať vykonaný právny úkon, potom súd mal označiť také ustanovenie právneho poriadku, ktoré to umožňuje.

18. Ohľadne neplatnosti dohody o poskytovaní služieb súd ďalej uviedol, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu neposkytol. Tento záver súdu nemá oporu v žiadnom dôkaze. Z vecnej stránky je konštatovanie súdu pritom kuriózne, pretože súd prvej inštancie si zamieňa nevyužívanie služieb z rozhodnutia spotrebiteľa, a neposkytovanie služieb z iniciatívy či rozhodnutia dodávateľa.

19. Rovnako nemá oporu v žiadnom zákone záver, podľa ktorého má spotrebiteľ z poplatku podľa dohody o poskytovaní služieb platiť úroky. Rozsudok ani neobsahuje označenie príslušnej časti dohody o poskytovaní služieb, ktorá by uvedená mala umožňovať, čo okrem nesprávnosti záverov súdu (ktoré majú byť údajne dôvodom neplatnosti resp. značnej nerovnováhy) spôsobujú nepreskúmateľnosť skutkových zistení a právneho posúdenia, ktoré súd prvej inštancie k uvedenému viedli.

20. Žalovaný preto tvrdí, že v konaní neboli vykonané dôkazy a preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili záver o neplatnosti dohody o poskytovaní služieb.

21. Výrokom II. súd rozhodol, že zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500086522 je v časti 5 a v časti o ročnej úrokovej sadzbe úveru a poplatku za poskytnutie úveru neplatná. Napádaný rozsudok neobsahuje žiadny dôvod, na základe ktorého súd rozhodol o neplatnosti. Okrem toho, žalovaný tvrdí, že uvedený výrok je procesne neprípustný a to aj napriek § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý súd prvej inštancie vyložil v rozpore s jeho účelom a rovnako v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

22. Ustanovenie § 11 ods. 4 bolo do zákona č. 129/2010 Z. z. doplnené novelou, a to zákonom č. 279/2017 Z. z. Uvedenou právnou úpravou sa ale nezakotvilo všeobecne použiteľné a procesne neobmedzené právo domáhať sa určenia neplatnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy. To účelom uvedeného zákona nebolo. Predmetná novela ani neznamená negáciu všetkých procesných podmienok prípustnosti určovacej žaloby, pričom zavádza len úpravu umožňujúcu podanie žaloby o určenie neplatnosti úverovej zmluvy v osobitnom zákone preto, aby bola splnená procesná podmienka prípustnosti takejto určovacej žaloby podľa § 137 písmeno c) Civilného sporového poriadku.

23. Dôvodová správa bodu 39 zákona č. 279/2017 Z. z. uvádza, že s ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi iným rozhoduje o určení právnej skutočnosti, ak tak vyplýva z osobitného predpisu, sa zavádza novým ustanovením možnosť spotrebiteľa podať žiadosť o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

24. Samotná možnosť podania žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere - teda neznamená zrušenie procesných podmienok pre prípustnosť žaloby o určenie;
- znamená výhradne len spôsob splnenia jednej z podmienok prípustnosti v zmysle § 137 Civilného sporového poriadku.

25. V nadväznosti na uvedené je potom dôležitá skutočnosť prípustnosti podanej určovacej žaloby ako „žaloby“, teda ako prostriedku ochrany ohrozeného alebo porušeného práva.

26. „Všeobecným predpokladom, aby súd žalobe (akéhokoľvek druhu) vyhovel, je právny záujem žalobcu, teda záujem na tom, aby bol vyhovujúci rozsudok pre neho po právnej stránke významný, čiže užitočný (aby mal zmysel). Pri niektorých druhoch žalôb je právny záujem žalobcu inherentný. Napríklad pri žalobe na plnenie platiť, že ak žalobca tvrdí, že žalovaný mu niečo dlží (že porušuje právnu povinnosť), potom je samozrejmé, že žalobca má právny záujem na získaní rozsudku (exekučného titulu). Skutkové a právne zistenie súdu, že žaloba je dôvodná (že žalovaný porušuje právnu povinnosť) už ipso facto znamená, že právny záujem žalobcu je daný. ... Pri určovacích žalobách však samotná dôvodnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu ešte neznamená, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, teda či bude sporové konanie užitočné alebo naopak zbytočné.“ (in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 500).

27. Základným ustanovením CSP objasňujúcim podstatu, zmysel a účel žaloby je ust. § 131 CSP, podľa ktorého sa žalobou uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva, ktoré nadväzuje na ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde s tým, že podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (článok 46 ods. 4 Ústavy SR).

28. Následný (demonštratívny) výpočet týchto žalôb v systematicky nadväzujúcom ust. § 137 CSP vymedzuje podmienky pre prípustnosť jednotlivých typov žalôb. Pokiaľ nie je splnená podmienky všeobecná pravidla prípustnosti žaloby, ktorá je určená § 131 CSP, potom je zbytočná úvaha o skúmaní osobitných podmienok podľa § 137 CSP.

29. Žalobca sa podanou žalobou domáha okrem určenia aj vydania bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému (výroku) ide o výroky o predbežnej - prejudiciálnej otázke. V zmysle § 131 CSP preto žalobca v časti, ktorou sa žalobca domáha, aby súd samostatným výrokom rozhodoval o predbežnej otázke, bola a je žaloba neprípustná.

30. Súd v napádanom rozsudku uvádza, že žalovaný mal tvrdiť neexistenciu naliehavého právneho záujmu. Ide od nesprávne tvrdenie súdu, pretože žalovaný tvrdil a tvrdí naďalej, že žalobca na určenie vo výroku II. nemá právny záujem a to na základe skutočností uvádzaných vyššie.

31. Výrokom III. súd rozhodol, že zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500086522 je bezúročná a bez poplatkov. Okrem skutočnosti, že ide o procesne neprípustný výrok, žalovaný tvrdí, že rozhodnutie je v rozpore so zákonom č. 129/2010 Z. z.

32. Neprípustnosť určovacieho výroku je daná tým, že ide o predbežnú otázku vo vzťahu k inému výroku. Ani ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. nič nezmenilo na tom, že o prejudiciálnych otázkach sa nerozhoduje výrokom vo veci samej. Účel prijatia spomenutého ustanovenia bol úplne iný a dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie nerešpektuje nielen zaužívanú súdnu prax, ale aj dôvody prijatia spomenutej úpravy, z napádaného rozsudku nevyplývajú.

33. Ďalšie porušenie zákona zo strany súdu je podľa žalovaného v tom, že súd záver o nesprávne uvedenej RPMN opiera o výpočet prostredníctvom Interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN uvedenej na webovej stránke. V zákone č. 129/2010 Z. z. sa nikde neuvádza, že RPMN sa počíta takýmto spôsobom. Naopak, zo znenia § 19 ods. 1 vyplýva, že právna úprava určuje len jeden spôsob výpočtu, a to podľa prílohy č. 2 uvedeného zákona.

34. Ďalší dôvod nesprávnosti záverov súdu je, že podľa súdu sa má pri výpočte vychádzať zo sumy 1.350,- eur ako sumy úveru, a nie sumy 1.500,- eur. Ide o nezákonný postup, kedy súd prvej inštancie nerozlišuje fakt, že a) úverom sú všetky peňažné prostriedky, teda nielen vyplatené ale aj tie, ktoré boli „poskytnuté“ v rámci kompenzácie pohľadávok, b) úverom nie je pôžička, pri ktorej sa vychádza z vyplatenej čiastky. Závery súdu sú založené na nedôvodnom zohľadnení.

35. V súvislosti s rozhodnutím vo veci C - 377/14 Radlinger, Radlingerová nie je záver súdu správny preto, lebo vychádza z čiastkového, nie však úplného, prevzatia pasáží uvedeného rozhodnutia. Je totiž podstatné (čo odlišuje skutkový stav danej veci, v súvislosti s ktorou bola predkladá prejudiciálna otázka a v súvislosti s ktorým sa podáva výklad úniijného práva) od prejednávanej veci. Z bodu 82 uvedeného rozsudku vyplýva, že podľa tohto súdu predmetná zmluva vo veci samej, v ktorej sa poskytovateľ zaviazal poskytnúť manželom Radlingerovcom úver, uvádzala, že už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa do celkovej výšky uvedeného úveru započítajú poplatky za poskytnutie úveru, a tiež prvá a prípadne nasledujúce splátky úveru. Vynára sa preto konkrétna otázka, či tú časť tohto istého úveru, ktorá sa daným osobám nedala k dispozícii, bolo možné zahrnúť do výšky čerpania úveru v zmysle bodu I prílohy I smernice 2008/48 na účely výpočtu RPMN.

36. Odlišnosť tejto veci od spomenutého prípadu pre Súdnym dvorom EÚ je v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je v tomto prípade súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Podľa článku 6 zmluvy : Celková čiastka, ktorú musí Dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru).

37. Z uvedeného vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru nie je „súčasťou“ sumy úveru a zo zmluvy nevyplýva žiadne dojednanie, ktoré by oprávňovalo žalobcu k opačnému tvrdeniu.

38. Tvrdenia žalobcu popiera aj vzájomný výklad ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z.

39. Podľa § 2 písm. l) uvedeného zákona sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

40. Podľa § 1 ods. 2 Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

41. Z uvedenej regulácie vyplýva, že spotrebiteľský úver môže byť poskytnutý aj vo forme úveru. Úver ako taký sa pritom môže poskytnúť každým spôsobom, ktorý pripúšťa platné právo - s výnimkou poskytnutia v hotovosti. Čiže, arg. a contrario, bezhotovostne, formou započítania a pod. Spotrebiteľské úvery sú často čerpané na účely refinancovania iných úverov, kedy sú prostriedky z úveru poskytované v prospech spotrebiteľa, ale reálne na účty iných veriteľov či úhradu iných záväzkov medzi tými istými subjektmi. Zákon ako sumu úveru preto vymedzuje súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon teda formu poskytnutia úveru tak, že sa poskytuje v rámci kompenzácie pohľadávok nezakazoval (prítom od 23.12.2015 už výslovne vymedzil, že úver môže byť poskytnutý len kartou, bezhotovostne alebo v prospech poskytovateľa úveru, čo opätovne potvrdilo vyššie uvedené, a teda aj oprávnenosť postupu započítania).

42. Na základe uvedeného tvrdí, že poskytnutou čiastkou úveru sa rozumie každá čiastka poskytnutá spotrebiteľovi. Tvrdí, že je identická situácia, kedy dôjde k vyplateniu sumy 1.500,- eur a následne spotrebiteľ uhradí hneď poplatok vo výške 150,- eur dodávateľovi (veriteľovi) so situáciou, kedy sa uvedené čiastky kompenzujú a vyplatí sa rozdiel po vykonanom započítaní. Uvedené situácie vedú k rovnakému výsledku, čo znamená, že v oboch prípadoch je suma úveru rovnaká.

43. Súd prvej inštancie teda dospel k nesprávnemu záveru o tom, že úver je bezúročný. Vzhľadom na nesprávnosť záveru o bezúročnosti úveru súd nesprávne rozhodol aj o povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 639,77 eur.

44. Navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia event., aby rozsudok v napádanej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

45. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že Dohoda o poskytovaní služieb jej bola zo strany žalovanej „ponúknutá“ v rámci jednania o poskytnutí úveru. Tieto služby nepotrebovala a považovala to za podmienku poskytnutia úveru. Toto jej vyplývalo jednak z konania finančného agenta, jednak zo zmluvných dokumentov, keď v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere sú v čl. 14 podrobne opísané podmienky a druhy jednotlivých služieb, teda podmienky inej, údajne samostatnej zmluvy. Nerozumela tomu a chápala to tak, že ide o podmienku podpísať aj zmluvu o poskytovaní služieb, aby jej bol poskytnutý úver.

46. Žalovaný poukazuje na to, že v dohode sú odlišené automaticky poskytované služby od tých, ktoré poskytoval na požiadanie dlžníka. V konaní nikdy nepreukázal, že by si plnil svoje povinnosti automaticky jej poskytnúť služby. Z Dohody navyše vyplýva, že odplata je za uzavretie zmluvy (bod 7.1 Dohody). Odplatu určila žalovaná vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Odmena 34,56 eur mesačne za uzavretie dohody o službách, ktoré žalovaná vôbec neposkytovala je amorálna. Takéto dojednanie je možné považovať za neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. h) OZ. Nakoľko ide o podstatnú náležitosť zmluvy, neplatnosť tejto podmienky má za následok neplatnosť celej zmluvy.

47. Netvrdí, že by bola fyzicky donútená uzavrieť komplex zmlúv s rovnakým číslom 8500086522, ale vzhľadom na prechodnú tieseň, jej duševné rozpoloženie a právnu a finančnú negramotnosť bola do podpisu týchto zmlúv vmanévrovaná. Bolo jej povedané, že úver jej bude poskytnutý len ak podpíše všetky zmluvné dokumenty.

48. Žalovaný v odvolaní tvrdí, že v konaní neboli vykonané dôkazy a preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili záver o neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb. Žalovaná nikdy v konaní nepreukázala, že poskytla plnenie služieb (okrem odkladu splátok o tri mesiace), ani nenavrhol žiadne dôkazy, ktoré by spochybnili jej skutkové tvrdenia. Keďže nebola priamym účastníkom pri dojednaní podmienok úveru, jej tvrdenia spochybňujúce jej tvrdenia vyplývajú len z jej predpokladov.

49. K tvrdeniu žalovanej, že na výroku č. II. nemá žiadny záujem a ide o prejudiciálnu otázku k výroku č. IV. o zaplatenie určitej čiastky uvádza, že v inom konaní súd v rozhodnutí len skonštatoval, že o ostatných návrhoch žaloby nerozhodoval, pretože boli konzumované výrokom o splnenie povinnosti. Je pravdou, že samotný výrok uvedený v rozsudku prvoinštančného súdu pod bodmi II. a III. je nadbytočný a je už obsiahnutý vo výroku pod bodom IV.

50. K argumentom v odvolaní v časti V. uvádza, že žalovaná v rozpore so Zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, ako aj v rozpore s príslušnými ustanoveniami ObZ a OZ účtovala vyššie úroky z jednotlivých splátok. Nezákonným účtovaním úrokov, ktoré v čase splátky neboli splatné dosahovala ten stav, že pomalšie splácala istinu. Ako dôkaz svedčí kópia splátkového kalendára zo dňa 30.9.2016. Podľa neho si žalovaná účtovala úroky v splátke z 1.12.2014, teda za 39 kalendárnych dní po poskytnutí úveru vo výške 20,25 eur pri splátke istiny 61,74 eur. Pritom pri počítaní úrokov podľa ustanovenia § 503 ods. 1 a 2 ObZ mali byť úroky zo splátky 80,- eur vo výške 1,55 eur. Žalovaná si tak neoprávnene strhla na úroky 20,25 eur, čo je 13,06 násobok zákonného úroku. Takto žalovanou nezákonne vypočítaným úrokom určila svoju pohľadávku voči nej úrokom viac ako 230% ročne. RPMN vypočítaná žalovanou podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bola vypočítaná nesprávne, pretože tento vzorec predpokladá dohodu o dennej splatnosti úrokov. Ak by sa malo aplikovať aj ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, potom by boli úroky splatné až po splatení istiny, pretože podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka „Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.“ Žalovaná tak prakticky uplatňovala úžeru, keď ňou privlastňované úroky vysoko prevyšovali akúkoľvek rozumnú hranicu.

51. Podľa § 53d Občianskeho zákonníka „Spotrebiteľská zmluva, ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v znení, ako je uvedená vo výroku rozhodnutia súdu a jej uzavretie bolo dosiahnuté za použitia nekalej obchodnej praktiky alebo úžery, je neplatná.“

52. K poplatku za poskytnutie úveru uvádza, že neslúžil ako odmena sprostredkovateľovi. Išlo o príjem, ktorý inkasovala žalovaná za to, že vykonávala svoju činnosť, teda že poskytla úver. Pritom odmena za túto činnosť je obsiahnutá v samotnom úroku. Je to to isté, ako keby si predavač v obchode účtoval poplatok za to, že predáva a navyše by predával tovar s maržou oproti nákupným cenám. Takýto samoučelný a racionálne neodôvodniteľný poplatok je možné považovať za neprijateľnú obchodnú podmienku.

53. Domáhala sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o revolvingovom úvere aj z toho dôvodu, že žalovaná si neprevertila jej bonitu spôsobom uvedeným v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., teda nepostupovala s odbornou starostlivosťou. O opaku nepredložila žalovaná žiadny dôkaz (napr. výpisom z bankového registra) a toto jej tvrdenie de facto potvrdila. Vzhľadom k tomu, že súd rozhodol na základe iných dôvodov, k tomuto zdôvodneniu žaloby sa nedostal.

54. Považuje rozsudok prvoinštančného súdu za správny. Výroky II a III sú nadbytočné, lebo sú významovo obsiahnuté vo výroku IV. Pretože však sú vecne správne, nie je možné ich zrušiť.

55. Považuje rozsudok prvoinštančného súdu za riadne odôvodnený, vnútorne konzistentný, skutkovo preukázaný a právne posúdený v súlade s ustálenou súdnou praxou. Preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 22.6.2021 sp. zn.: 2Csp/144/2017-233 potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

56. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ

použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

57. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola požiadavka žalobkyne na určenie, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom je neplatná, Rozhodcovská zmluva č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom je neplatná, že ustanovenie Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom v časti 5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150,00 EUR“ a v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru v (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150“ je neplatné, Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., číslo zmluvy (VS) 8500086522, verzia k 01.09.2014 sú voči žalobkyni neúčinné a určenia, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov, alternatívne, že žalovaný nie je oprávnený žiadať od žalobcu jednorazové splatenie úveru poskytnutého na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014.

58. Súd prvej inštancie žalobcu zamietol keď uzavrel, že na strane žalobkyne neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Na základe odvolania žalobkyne odvolací súd svojím rozhodnutím pod č. k. 23Co 271/2018-182 zo dňa 14. októbra 2019, rozsudok súdu I. inštancie vo veci samej v zamietajúcej časti o určenie, že Rozhodcovská zmluva č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom je neplatná a Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., číslo zmluvy (VS) 8500086522, verzia k 01.09.2014 sú voči žalobkyni neúčinné, potvrdil (v tejto časti je rozsudok právoplatný) a vo zvyšnej časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

59. Uznesením pod č. k. 2C/144/2017-209 zo dňa 13. augusta 2020 súd pripustil zmenu žaloby doplnením výroku VI. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 718,77 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

60. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom žalobe v časti určovacích nárokov vyhovel, taktiež i v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 639,77 eur a v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 79 eur žalobu ako nedôvodnú zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nebol napadnutý, preto je v tejto časti právoplatný.

61. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenou žalovaným, bolo vo veci samej posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktorý uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 639,77 eur eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a rozhodol tiež určovacími výrokmi (viď vyššie), v ktorej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý.

62. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že nárok žalobkyne v časti určenia, že Dohoda o poskytovaní služieb č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom je neplatná, že ustanovenia Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom v časti 5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150,00 EUR“ a v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru v (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150“ sú neplatné a že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov bol ten, že žalobkyňa mala naliehavý právny záujem na týchto určovacích výrokoch.

63. Odvolací súd už vo svojom skoršom rozhodnutí uviedol, že na základe § 137 písm. c) časti pred bodkočiarkou CSP žalobkyňa bola povinná tvrdiť a dokázať konkrétny naliehavý právny záujem

na svojich určovacích výrokoch. Podľa judikatúry ide pri skúmaní naliehavého právneho záujmu o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snád len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porov. už R 17/1972), prípadne tam, kde sa určovacou žalobou predíde žalobe na plnenie (porov. judikát R 24/1995). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) i iná žaloba (pozri rozhodnutie NS SR v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená vtedy, ak ňou požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo, teda najmä vtedy, ak vyriešenie predbežnej otázky ešte neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 98/2004, 3 Cdo 112/2004, 1 Cdo 91/2006, ako aj uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo 56/2011).

64. Z gramatického i logického výkladu vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že spotrebiteľ sa môže domáhať aj len vyslovenia neplatnosti úverovej zmluvy, neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neplatnú a nie je vylúčená výlučne určovacia žaloba, avšak je potrebné skúmať a s ohľadom na individuálne okolnosti posúdiť konečný zmysel žalobkyňou navrhnutého rozhodnutia.

65. Podľa § 137 písm. d) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

66. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že právnou skutočnosťou je skutočnosť, s ktorou právna norma spája vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Najčastejšími právnymi skutočnosťami závislými od vôle sú zmluva, odstúpenie od zmluvy, skončenie pracovného pomeru výpoveďou a pod. Zákonodarcia v dôvodovej správe k tomuto ustanoveniu uviedol, že jeho záujmom bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti, resp. platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej. Takáto žaloba je prípustná len v prípade, ak jej existenciu predpokladá osobitný predpis. Ako zákonodarcia ďalej v dôvodovej správe uvádza, medzi osobitné predpisy podľa písmena d) komentovaného ustanovenia patria napríklad Zákonník práce, zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a pod. Novinkou je tiež ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa ktorého sa od 1. januára 2018 spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

67. Žaloba o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb nebola dôvodná pre jej neprípustnosť - takýto nárok na určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb nevyplýva z osobitného predpisu. Treba však tiež uviesť, že zároveň vo vzťahu k ďalšiemu nároku žalobkyne, ktorá sa domáha určenia, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková a zároveň i žaloby na plnenie, v rámci ktorých si súd ako prejudiciálnu otázku posúdi i platnosť Dohody o poskytovaní služieb, žalobkyňa na danom výroku by ani nemala a nemá naliehavý právny záujem (ak by mal súd posúdiť tento nárok v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP). Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku I. postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobkyne v tejto časti (určenia neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom pre jej neprípustnosť) zamietol.

68. Žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku. Ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5, § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 ZoOS). V prípade takejto žaloby nebolo preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

69. Uvedené však neznamená, že súd automaticky preberie nárok žalobcu (spotrebiteľa) bez skúmania či je dôvodný. Ani zo žaloby a ani z obsahu rozhodnutia nie je zrejmé z akého dôvodu súd v tejto časti

žalobného návrhu vyhovel, keďže samotný rozsudok je v tejto časti nedostatočne odôvodnený iba s konštatovaním o existencii naliehavého právneho záujmu na tejto určovacej žalobe.

70. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá je také ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané, keďže ustanovenie § 53 ods. 3 OZ obsahuje len ich demonštratívny výpočet. Zákon upravuje výnimku z uvedeného pravidla neprijateľnosti zmluvných podmienok, a síce, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde vtedy, ak ide o predmet plnenia alebo cenu plnenia (§ 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

71. Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018)

72. Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie (rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Sociétés Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, bod 56, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 82, ako aj citovanú judikatúru).

73. Hoci ide o spotrebiteľskú zmluvu, bolo na žalobcovi dôkazné bremeno tvrdenia a preukazovania neprijateľných zmluvných podmienkach. Treba mať tiež na pamäti, že procesná ochrana spotrebiteľa musí vždy nadväzovať na podstatu spotrebiteľského hmotného práva, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami a závadnými výrobkami. Preto odklon od kontradiktórnosti konania, suplovaním prostriedkov procesnej ochrany za spotrebiteľa, musí byť vždy opodstatnený niektorým z týchto objektov spotrebiteľskej ochrany a nemôže byť postavený len na akomsi hľadaní dôvodu pre vyhovieť žalobe spotrebiteľa za každú cenu, ktorý fenomén je v rozhodovacej praxi okresných súdov viac ako evidentný. Netreba totiž zabúdať na to, že aj v spotrebiteľských sporoch musí rozhodnutie súdu smerovať k spravodlivému a vyváženému usporiadaniu pomerov strán tak, aby sa spotrebiteľovi v okolnostiach prípadu dostalo primeranej spotrebiteľskej ochrany za súčasného rešpektovania poctivo nadobudnutých práv dodávateľa. Pokiaľ samotný žalobca netvrdil v čom považoval ním namietané ustanovenia za neprijateľné zmluvné podmienky a v zásade to neuviedol a nezodôvodnil ani súd prvej inštancie, nie je na mieste, aby súd sám hľadal dôvody pre ktoré by žalobe v tejto časti vyhovel.

74. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II. postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobkyne v tejto časti (určenia neplatnosti, že ustanovenie Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 uzavretá medzi žalovaným a žalobcom v časti 5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150,00 EUR“ a v časti 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR (nevypĺňajte), v znení „Ročná úroková sadzba úveru v (%): 18,08“ a v znení „Poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu: 150) zamietol.

75. Pokiaľ však ide o nárok žalobkyne na požadovanom určení, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500086522 z 22.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov a v časti o povinnosť zaplatiť 639,77 eur rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

76. Ustanovenie § 11 ods. 4 ZoSÚ odkazuje ako osobitný predpis na možnosť podania žaloby podľa § 137 písm. c), d) CSP, v zmysle ktorého ustanovenia, žalobou možno požadovať na základe osobitného predpisu, ktorým bolo v posudzovanej veci ZoSÚ, určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade ide v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov o žalobu v zmysle ust. § 137 d) CSP, podľa ktorého ustanovenia nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na podanej žalobe, pokiaľ takéto určenie vyplýva z osobitného právneho predpisu. Zákon č. 129/2010 Z. z. v ust. § 11 ods. 4 pripúšťa takúto možnosť, preto nie je potrebné skúmať naliehavý právny záujem na podanej

žalobe. Nakoľko v danom prípade nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem, prípustnosť takejto žaloby zároveň i so žalobou na plnenie je prípustná.

77. Ako dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie vyhodnotil úver poskytnutý žalovanou žalobkyni, že je bezúročný a bez poplatkov je tá skutočnosť, že zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. g), to je uvedenie celkovej výšky úveru, a tiež § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z., to je uviedol nesprávnu výšku RPMN v neprospech spotrebiteľa a to tým, že pri výpočte RPMN nevychádzal aj so splátky na Dohodu o poskytovaní služieb a nezohľadnil dodatočný náklad vo výške 150 eur.

78. Podľa § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z., platného a účinného v čase uzatvorenia zmlúv, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

79. Služby dojednané v zmysle Dohody o poskytnutí služby uzavretej v ten istý deň a pod tým istým číslom ako sporná zmluva o úvere vo forme formulárovej zmluvy sú službami doplnkovými a že uzavretie tejto dohody nepodmieňovalo samotné uzavretie úverovej zmluvy, nie je možné prijať taký záver, že by jej uzavretie, i keď ako samostatného právneho úkonu, bolo výsledkom slobodnej vôle žalobkyne, t. j. že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, v zmysle ktorých bola žalobkyne povinná pravidelne mesačne plniť poplatok za službu v zmysle dohody, zahrnutý do celkovej mesačnej platby 81,99 eur. Žalovaný, ktorý do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za poskytnutie služby, znemožnil dosiahnuť reálnu predstavu o poskytovanom úvere zodpovedajúcu skutočnosti. Vychádzajúc z uvedeného treba jednoznačne prijať taký právny záver, že úverová zmluva obsahuje nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, a tak neobsahuje správny údaj o zákonnej náležitosti zmluvy predpokladanej ustanovením § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

80. Predovšetkým je potrebné poukázať na formulárový charakter predmetnej úverovej zmluvy, s ktorou bola Dohoda o poskytnutí služieb prepojená a teda vzájomne závislá (podľa článku 1 dohody, táto upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere s rovnakým číslom ako je číslo dohody, čomu zodpovedá aj dátum podpisu strán konania ako zmluvných strán na úverovej zmluve, ako aj dohody o poskytnutí služieb). Táto dohoda bola teda vopred zo strany žalovaného naformulovaná, bez možnosti jej zmeny zo strany žalobcu ako spotrebiteľa. Žalovaný opak nepreukázal (§ 53 ods. 3 OZ). Vzhľadom na skutočnosť, že z povahy týchto dvoch kontraktov je zrejماً vzájomná závislosť, vznik dohody o poskytnutí služieb bol preto podmienkou vzniku úverovej zmluvy (porov. § 52a ods. 2 OZ). Dohoda o poskytnutí služby svojou povahou je zmluvou, ktorej predmet či kauza sa realizuje len v spojení s úverovou zmluvou (inak by pre dodávateľa nemala význam).

81. Dohoda o poskytnutí služieb už pojmovo predstavuje náklad za doplnkovú službu súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Nemá samostatný predmet plnenia a má charakter vedľajšieho (doplnkového) zmluvného dojednania. Na uvedený záver nemá vplyv vyhotovenie dohody o poskytnutí služieb na samostatnom liste. Dohoda o poskytnutí služieb predstavuje formulárovú dohodu bez možnosti, aby do nej žalobca ako spotrebiteľ nejakým spôsobom zasiahol. Dôvodne po obsahovej stránke je možné dospieť k záveru o značnej nerovnováhe takejto dohody v neprospech spotrebiteľa, na základe ktorej mala žalobkyňa zaplatiť „za uzavretie dohody“ odplatu v pravidelných mesačných splátkach, splatných spolu so splátkami úrokov za úver. Žalobkyňa mala zaplatiť za služby, medzi ktoré patrila aj možnosť odkladu splátok úveru (ako aj informácia o zostávajúcich záväzkoch, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom), ktoré v budúcnosti vôbec nemuseli nastať, pričom vo svojej podstate sa nejednalo o služby, ktoré by sledovali záujem spotrebiteľa poskytnutím mu hodnoty protiplnenia. Spotrebiteľ má platiť za službu, ktorú v čase uzavretia dohody nepotrebuje a ani do budúcnosti nepotrebovať nemusí, pričom už vopred za túto službu zaplatí. Preto bolo dôvodné konštatovať, že ide o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa.

82. Argument zmluvnej slobody spotrebiteľa by nemohol obstať, pretože takáto sloboda je len iluzórna, keďže zmluvu vo formulárovej podobe pripravoval žalovaný ako zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že sa spotrebiteľ len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. V jednotlivých odboroch podnikania postupujú zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, by odsúdil sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania jednotlivých služieb. Po spotrebiteľovi nič také nemožno požadovať. Od jeho zmluvného partnera však naopak požadovať možno, aby sa vo svojej činnosti choval voči spotrebiteľovi poctivo (porov. rozsudok Okresného súdu v Chebe sp. zn. 15C/410/2009). Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) zmluvnú rovnováhu faktickou. Tým je modifikované i právo zmluvných strán rozhodnúť, aké zmluvné dojednania budú včlenené do zmluvy.

83. Prioritne bolo potrebné vychádzať zo základnej požiadavky, že každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, a to náležitou obsahovou aj formálnou úpravou zmluvných podmienok, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne nenarušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa. Práve jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy.

84. Možno preto konštatovať, že uzatvorenie Dohody o poskytovaní služieb bolo podmienkou uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere, preto i poplatok za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb mal byť zahrnutý do výpočtu RPMN (§ 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z.). S ohľadom na uvedené boli preto závery súdu prvej inštancie o nesprávnej RPMN správne, pričom žalovaný sám netvrdil, žeby daný poplatok do výpočtu RPMN zahrnutý bol.

85. Odvolací súd sa stotožňuje i so záverom súdu prvej inštancie v tom, že pri výpočte RPMN mal zohľadniť poplatok za poskytnutie úveru 150 eur a zohľadniť sumu 1.350 eur ako sumu skutočne poskytnutú žalobkyni. Hoci žalovaný poukazuje na odlišnosť tejto veci od spomenutého prípadu pred Súdny dvorom EÚ (prípád Radlinger) v tom, že poplatok za poskytnutie úveru je v tomto prípade súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom a možnosť započítania nie je vylúčená, odvolací súd sa k uvedenej možnosti započítania vyjadril už vo svojich skorších rozhodnutiach.

86. Žalovaný nespochybňuje skutočnosť, že hoci úver bol podľa zmluvy dohodnutý na 1.500 eur, v skutočnosti žalobkyňa obdržala sumu 1.350 eur.

87. Za týchto okolností potom nie je možné tvrdiť o splnení všetkých zákonom stanovených podmienok, keď reálne úver (jeho výška) nezodpovedá dohodnutej výške. Súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 26Co/95/2018-168 zo dňa 15.05.2019, v ktorom odvolací súd uviedol právny názor, s ktorým sa tunajší súd stotožňuje, a síce že „ustanovením § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prevzaté ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES. Tieto ustanovenia smernice boli predmetom výkladu Súdneho dvora EÚ, ktorý vo svojom rozsudku z 21. apríla 2016 vo veci C-377/14, Kurt Georg Radlinger a Helena Radlingerová proti Finway, a.s., vyslovil, že čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať „v tom zmysle, že... výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Predmetom posúdenia Súdneho dvora Európskej únie v danom rozsudku bola situácia, že manželom Radlingerovým bol poskytnutý úver v určitej výške, no veriteľ si už v okamihu jeho poskytnutia oproti tomuto úveru započítal nárok na poplatok za poskytnutie úveru (porov. ods. 82 rozsudku). Z citovaného rozsudku teda možno vyvodiť, že pod pojmom „celková výška úveru“ v čl. 10 ods. 2 písm. d) smernice 2008/48/ES nemožno rozumieť sumu dohodnutú ako suma úveru alebo úverový limit v zmluve o úvere, ale sumu, ktorá bola reálne daná spotrebiteľovi k dispozícii na ten účel, na ktorý sa zmluva uzatvára. Tým samozrejme nie je vylúčené, že napr. v zmluve môže byť ako suma úveru dohodnutá určitá suma, z ktorej dlžník dostane k dispozícii len časť, po zárážkach (započítaní) poplatkov účtovaných zo strany veriteľa, ba dokonca to nevylučuje ani to, aby sa z takejto dohodnutej sumy vychádzalo pri úročení. Zmluva však potom zároveň musí podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. obsahovať aj celkovú výšku úveru v zmysle, v akom ju definuje cit. rozsudok Súdneho dvora. V prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. ...214102 - pôžička síce uvádza ako výšku úveru

sumu 11.000 €, z tejto sumy sa však v okamihu jeho poskytnutia žalovanému ako spotrebiteľovi odpočítal poplatok za poskytnutie úveru dohodnutý v zmluve na 330 €. V dôsledku toho bolo žalovanému reálne daných k dispozícii len 10.670 €, z čoho prevažná časť bola použitá na úhradu jeho iného záväzku v Slovenskej sporiteľni, a.s. To, že spotrebiteľovi je reálne daná k dispozícii len táto nižšia suma, však zmluva v prerokovanej veci nikde neuvádza. Neuvedenie tohto údaju však podľa už cit. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.“

88. Následne potom aj výška RPMN v zmluve nezodpovedá skutočným nákladom na poskytnutý úver v dôsledku (ne)započítania sumy, ktorú si žalovaný ihneď ponechal pri vyplatení úveru. Do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalovaný od žalobkyni ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa.

89. Tieto skutočnosti potom spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ. Súd prvej inštancie preto v preskúmanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho bolo dôvodné žalobe vyhovieť tak v časti určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov ako aj v časti o vydaní bezdôvodného obohatenia.

90. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu odvolaciu argumentáciu nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

91. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v napadnutej časti výroku III. a IV. a v závislom výroku o náhrade trov konania (VII.) potvrdil a vo zvyšnej napadnutej časti výroku I. a II. tieto v zmysle ust. § 388 CSP zmenil (z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia) a žalobu v tejto časti zamietol.

92. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej v napadnutej časti výroku I. a II. zmenil, je v zmysle citovaného ustanovenia § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku povinný rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

93. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP má nárok na náhradu trov konania tá strana sporu, ktorá je vo väčšej miere úspešnejšia a veľkosť jej úspechu v percentách predstavuje rozdiel medzi trovami konania úspešnejšej strany a neúspešnejšej strany, aby sa mohlo o náhrade trov konania rozhodnúť jedným výrokom. Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Žalobkyňa svojou žalobou požadovala rozhodnúť o 5 určovacích výrokoch, pričom úspešná bola iba v jednom (že úver je bezúročný a bez poplatkov), to v 20 %. Žalovaný bol úspešný vo výške 80 % a neúspešný vo výške 20 % (čo predstavuje úspech žalovaného). Po pomernom rozdelení trov konania, t. j. po odpočítaní úspechu a neúspechu žalobkyne, potom súd dospel k záveru, že žalovanému patrí náhrada trov konania (prvoinštančných i odvolacích v súvislosti s určovacími nárokmi žalobkyne) vo výške 60 %, o ktorých v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musel aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí.

94. Pokiaľ ide o žalobu na plnenie (v časti vydania bezdôvodného obohatenia), v odvolacom konaní mala žalobkyňa voči žalovanému plný úspech a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP) preto podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

95. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

96. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).